

Fackföreningsrörelsens tvänne metoder

Paul Delesalle

1910

Sedan några år har en stor del arbetare insett, att de blott genom direkt aktion mot sina utplundrare kunna göra ett slut på sitt sorgliga läge och på utsugningen, och därför sluta de sig till fackföreningarna och sätta sina förhoppningar till den strid som de proklamera för att i den kapitalistiska samhällsordningens ställe sätta ett fritt och harmoniskt samhälle.

Fackföreningarna, som för knappt tjugo år sedan icke voro stort annat än vanliga plåsterföreningar som sysselsatte sig mer med ömsesidig försäkring och understöd än med samhälleliga fordringar, hava med tiden utväcklat sig så att de i dag stå såsom stridsgrupper för bekämpande av den kapitalistiska snikenheten.

Vad man än säger däremot, gränsen mellan de båda klasserna är ytterligt skarp: På ena sidan de, som äga alla produktionsmedlen (jorden, kapitalet, fabrikerna o. s. v.) och låta andra arbeta för att ur deras arbete draga härlig vinst, och till vilkas förfogande stå alla den kapitalistiska samhällsordningens makt och tvångsmedel. På andra sidan de, som blott äga sin arbetskraft och således äro tvingade att sälja sitt arbete för en lön, vilken precis räcker till att uppehålla livet på dem; men dessa, om de ville, skulle emot de vålds- och tvångsmedel, över vilka deras motståndare förfoga, kunna uppställa det övervägande stora antalets oövervinneliga kraft.

Mellan dessa två grupper, som bilda våra dagars s. k. samhälle, står en oupphörig bröd, förty den enas inträsen äro alltjämt fullständigt motsatta den andras inträsen.

För att sätta en gräns för den allt större vinningslystnaden hos dem, som låta andra arbeta för sig, sluta sig arbetarna, vilkas insikter och medvetande dag för dag bliva allt större, tillsammans i organisationer allt efter det yrke, vari de arbeta; de bilda föreningar som fått namnet »fackföreningar» (i Frankrike syndicate)

Arbetarnas sammanslutning i fackföreningar är enligt sin natur den föreningsform som är kallad att göra motstånd mot de utsugande kapitalisterna.

Om fackföreningen skall fylla sin uppgift, måste den föra en outtröttlig strid mot dessa utplundrare. Arbetarna utsugas blott därför, de ha till den dag som är låtit klippa sig som får endast emedan de icke äro eniga. Ingen makt utom hungern kan tvinga dem att arbeta, om de ej vilja. Det är tydligt att, i fall de blott ville, skulle de ha den verkliga makten i sina händer, - fackföreningarnas uppgift är det att förena arbetarnas åtskilda krafter, att organisera dem till gemensam handling; om arbetarna i varje fack förena sig, så skall därigenom snart uppstå en oövervinnelig makt, mot vilken alla förenade omständigheter, varpå i ett kapitalistiskt samhälle arbetarnas utplundring beror, skola vara maktlösa.

En stark minoritet av arbetarna har insett detta. Arbetarnas fackliga sammanslutningar äro nu till stor del medvetna om sina stora uppgifter, och arbetarna, som förenat sig i dem äro därigenom i tillfälle att av arbetsköparna fordra en omedelbar förbättring i sin ställning, något som ses av de massor av strejker, som vi i vår tid ha att anteckna.

Arbetarna äro i allmänhet eniga om sitt mål: kapitalismens och lönesystemets avskaffande; den kapitalistiska samhällsordningens förvandling till ett kommunistiskt samhälle. Men deras åsikter och meningar om de bästa sätten att nå detta mål äro skilda. Dock är det icke mer, såsom i den fackliga rörelsens början, fråga om att finna de bästa medlen att reparera det kapitalistiska samhällsordningens skador; tvärtom vilja vi finna bästa medlen för att i stället för denna samhällsordning inrätta ett nytt samhälle i vilket det ej finnes några slavar och - något som är detsamma - inga lönearbetare mer, utan blott fria människor.

Vilka äro så de bästa medlen för att ju snarare ju bättre möjliggöra denna befriande revolution?

Det vilja vi här undersöka.

Två riktningar, två slags taktik framställer sig för arbetarna som kämpa för sin frigörelse. De två riktningar, som en gång skilde de i »Internationalen» förenade arbetarna i två läger, existera ännu, och ty värr hota de, under inflytande av politikussarna, som ha inträse därav, att för närvarande splittra arbetarklassen.

Skola arbetarna, för att uppnå befrielse, betjäna sig av statens centrala våld, och är det möjligt att denna taktik leder till frigörelse? Eller skola de genom den direkta aktionen mot kapitalistklassen och bourgeoisistaten sträva till sin frigörelse genom sin egen kraft och makt som deras organisationer ger dem?

Detta är i sanning frågan, som i våra dagar upprör och delar arbetarorganisationerna, under de ej fullt träffande namnen »reformistisk» och »revolutionär» fackföreningsrörelse. Ehuru man önskar förneka detta i vissa kretsar av politici - ej så mycket bland arbetarna, - är det dock stridsfrågan, och den vill jag nu närmare skärskåda.

Jag skall icke här tala om nyttan av reformer. Ofta ha ju många reformer, eller s. k. reformer, vida mer till ändamål att betrygga och förlänga den kapitalistiska samhällsordningens fortbestånd, än att verkligen förbättra arbetarklassens lott. Vi ha tillräckligt många och tydliga exempel därpå. Ofta är det blott för att upprätthålla sin makt, som bourgeoisin då och då »beviljar» arbetarna ett par små förbättringar, och i det fallet ha vi ingen orsak att känna oss tacksamma.

Det är självklart, att de som äro tvungna att arbeta för betalning, att uthyra sin arbetskraft, hellre göra det - eftersom de måste göra det - under möjligast gynsamma villkor, och ej ha något att invända mot en alldeles så liten förbättring i sin ställning om denna *verkligen* är en förbättring. Frågan är blott, om arbetarna skola tillkämpa sig dessa verkliga förbättringar genast genom direkt aktion mot arbetsgivarklassen, eller om de måste invänta dem från den centrala statsmakten i form av »arbetarlagstiftning», förordningar; och genom ett ständigt större deltagande i regeringsarbetet.

Skall man fordra rösträtt och vädja till arbetarlagstiftning eller skall man av arbetsköparna omedelbart fordra en snar förbättring, i det man mot deras makt uppställer arbetarnas makt, - detta är det viktiga problemet, som, i stort sett, delar proletärer och fackföreningarna i »reformerande» och »revolutionära», då de ofta äro på samma gång både det ena och andra, i fall man med reformer menar en verklig förbättring i arbetarnas förhållanden, vilka ej har till syfte att upprätthålla den kapitalistiska samhällsordningen.

Intet under att socialdemokraternas deltagande i bourgeoisregeringens makt, såsom det förekommit t. ex. i Frankrike, har änmera skärpt frågan om arbetarrörelsen skall vara reformistisk eller revolutionär. Denna fråga var för många fackföreningsrörelsens ledare början till deras utveckling till statslig laglighet. Även korruptionen, som är varje politisk makt ständigt följande skugga, har gjort sitt. Emedan de tagits emot i ministerns väntrum, ha vissa fackföreningsledare inbillat sig, att arbetarnas frigörelse tagit ett steg framåt, och sedan den dagen inträdde i rörelsen, som förut visa de en stark revolutionär strömning, ett stillestånd, som den dag som är klyver de två metodernas anhängare i tvänne fientliga läger.

Regeringens avsikt var att, i det den lagligt erkänner och reglerar arbetarnas fackliga organisationer, bringa dem i ett slags beroendeförhållande av bourgeoisstaten. Samförståndet mellan kapital och arbete - samma princip som arbetarklassens förädlare föra - samarbetet mellan samhällets skilda klasser, vänskapligt förhållande mellan arbetsgivare och arbetare - det är de följder man väntade av all arbetarlagstiftning. Lyckligtvis nog har flertalet av fackföreningar i Frankrike förblivit vad de måste bliva ifall de ej ville förlora sin betydelse: nämligen det oförsonliga motståndet i grupper mot det kapitalistiska vinningslystnaden och mot staten.

Deras laglighet, som stå i spetsen för regeringen bestod däri att tid efter annan i regeringen upptaga en av dessa socialdemokrater, till vilka arbetarna, som ännu icke lärt att tänka och handla självständigt satt alla sina förhoppningar. Dessa parsoner fingo så i uppdrag att förverkliga den härskande överklassens idéer som det goda förhållandet mellan kapital och arbete och i och för detta ändamål grep man sig an med en hel rad nya lagar och förordningar.⁽¹⁾

T. ex. i Frankrike lagförslaget om obligatorisk skiljedom vid hotande strejker. Så snart i en industri en konflikt hotar utbryta mellan arbetare och arbetsgivare, skulle den hänskjutas till ett slags skiljedomstol, samman-

⁽¹⁾ År 1899 satt den socialdemokratiska riksdagsmannen Millerand broderligt tillsammans med kommunardernas djävulska bödel, general Gallifet i Waldeck-Rousseaus ministär; sedermera hans kollega Briand, den forne generalstrejksaposteln, samt Viviani i Clemenceaus ministär. I båda fallen har de socialdemokratiska ministrarnas ämbetsbestyr varit följda av våldsamma åtgärder samt blodiga angrepp mot arbetarklassen. Alldeles detsamma kunde man iakttaga i Schweiz då socialdemokraten Vogelsang i Zürich och Walter i Wintertur voro polismästare samt socialdemokraten Wollenschläger regeringen president. Samma företeelse kan nu iakttagas i Australien, där socialdemokratien revtill sig den politiska makten. Häktningar samt arbetarrörelsens angripande med polis- och militärvåld, sådant gick hand i hand med det socialdemokratiska våldet, som blott till namnet skiljer sig från tidigare borgerliga herravälden.

satt av representanter från båda parterna och man skulle i sista instans ha att döma om alla stridspunkterna och fordringarna. De olyckliga som ej rättade sig efter denna dom, skulle kunna straffas med böter eller fängelse.

Det vore måhända utmärkt för arbetsköparna, men vi arbetare behålla hällre friheten att vägra vår arbetskraft, när vi finna så fördelaktigt.

Vad man än må säga, förblir strejken, även om den mången gång kan förorsaka arbetarna själva skador, likväl alltid ett av de bästa vapnen som svävar alltjämt hotande över de utplundrande kapitalisternas huvud, och genom vilket arbetarklassen bäst kan tjäna sitt eget framåtskridande.

Dessutom har man försökt att skapa ett stort nät av inrättningar, för att förvärkliga bourgeoisie's avsikter; man har tillsatt kommittéer (här hos oss i Sverige t. o. m. kungliga sådana med fina skojare från ömse håll) bestående av arbetare (eller arbetarrepresentanter) och kapitalister o. s. v.; och allt detta har i grund och botten intet annat ändamål än att avleda fackföreningsrörelsen från dess revolutionära verksamhet och att underordna den under statens centrala makt.

Taktiken var »fin», ty den strävade också därhän att vinna fackföreningsrörelsens främste ledare för sig och att begagna dem såsom förmedlare mellan arbetare och arbetsköpare. Varje något så när duglig ledare, som förstod hålla sig framme, kunde (eller kunde åtminstone hoppas) att få en liten plats i en sådan kommitté eller utskott och därmed kunde det lyckas att aflägsna rörelsen från dess mål.

Lyckligtvis för de franska arbetarna genomskådade de denna avsikt och ha på fackföreningskongresserna i Lyon (1901) och i Montpellier (1902) bestämt afböjt alla gåvor i den vägen från regering och riksdag.

Men ifall vi vägra att »samarbeta» med kapitalisterna, och ej vilja i allt och för allt vända oss till staten, så betyder det ingalunda, att vi överlämna oss åt en overksam iakttagelse blott av händelserna och vänta någon slags frälsare.

Den taktik, som vill lösa konflikterna emellan arbetare och arbetsköpare genom skiljedomstol och mångåriga avtal, och som genom just sådana vill lagligt reglera och övervaka förhållandet mellan arbetarklassen och kapitalisterna, och som vänder sig till statens centrala makt för att vid stridstillfällen erhålla understöd - mot denna taktik ställa vi proletariats direkta aktion, som framträder utan varje officiell eller halvofficiell inblandning och först då upphör, när striden, i följd av vilken den uppstått, är förd till ända.

I stället för arbetet inom borgeisregeringen och deltagandet i denna regerings makt, som med nödvändighet är antirevolutionär, föredraga vi den verksamhet som utifrån utövar ett tryck på regeringen: den socialistiska propagandas stridsverksamhet som alltid är revolutionär och fri från oupphörliga kompromisser. Denna verksamhet begär intet av de härskande, den smider inga nya fjättrar för proletariatet för att intränga i regeringen, hålla vi det för bättre, att påtvinga regeringen vår sociala vilja. - Det är en mäktig stor skillnad.

Arbetarrörelsens historia i Frankrike under de sista åren visar oss talande exempel på betydelsen av dessa två metoder.

Sedan år tillbaka äro gruvarbetarnas fordringar formulerade och allmänt kända. Det ena lagförslaget har sedan dess följt på det andra - och gruvarbetarna vänta alltjämt på arbetstidens förkortande, fastställandet av minimallön, reglerandet av ålderdomsförsörjning o. s. v. För att göra en påtryckning på parlamentet gjorde gruvarbetarna en mer politisk än ekonomisk sträjk, som pågick längre än en månad; och i följd av den av staten utsedda skiljedomarens partiska avgörande återvände de till gruvorna i eländigare förhållanden än i vilka de lämnat dem, de hade intet annat vunnit än osäkra löften, som håller aldrig infriades. De lagförslag, vilkas antagande de fordrade av parlamentet, såvo någonstädes i deputerade kammarens eller senatens arkiver. Statens inblandning har ej gagnat arbetarna det allra minsta.

Ett annat exempel är Millrand Coiliards lag - som man döpt till århundradets största reform, - om arbetstidens inskränkning för kvinnor och barn.

Deras arbetsdag var före den nya lagen bestämd till 10 timmar, något som nästan aldrig följdes, då arbetsköparna omintetgjorde varje inspektion. Den nya lagen vill därför införa följande ordning:

I alla yrken där män, kvinnor och barn - eller blott män och kvinnor eller män och barn - arbeta gemensamt, fastställs den dagliga arbetstiden för alla lika till 11 timmar, för att två år senare nedsättas till 10 ½ timma ock från 1 maj 1904 till 10 timmar.

Värkan därav uteblev icke, och ännu innan lagen trätt i kraft, hade den just vänt sig emot den, till vilkas skydd det hette att den var stiftad. I somliga yrken har arbetsgivarna raskat på och avskedat de unga arbetarna under 18 år, för att låta de fullvuxna arbeta så länge han önskade. I andra hade arbetstidens förkortande haft till följd en sänkning av arbetslönen. I många fabriker slutligen ha arbetsköparna avskedat sina kvinliga arbetare och - låtit dem i stället få hemarbete.

Där, i hemmet, finns ingen kontroll och arbeterskan som förut arbetade 10 timmar på fabriken, slavar nu hemma 14-15 timmar, och ofta för en lägre lön, ty man vet ju, att hemarbetet säkrast sänker arbeterskornas löner.

Det var följden av lagen om arbetstiden för kvinnor och barn. Och den övriga s. k. arbetarskyddslagstiftningen, som de statsliga reformernas förespråkare, låva oss, skall för visso visa samma följder.

Alla lagreformer, parlamentariska reformer, äro i kapitalisternas inträse såväl som till deras fördel. Arbetsköparna vinna därpå, men icke arbetarklassen. Det är det storartade resultat vartill arbetare och socialdemokrater - kanske i tron att därmed gagna sina kamrater - ha i parlamentet medvärkat! Men allt sådant kan endast stärka den kapitalistiska samhällsordningen, och är ingen revolutionär, ingen socialistisk värksamhet! Och så som detta exempel äro ock alla andra reformlagar, som riksdagen dryftar. Icke ett skulle föra arbetarklassen ett enda steg framåt på dess väg till frigörelse; icke ett är en inskränkning i kapitalisternas privilegier.

Men ehuru vi förenka de s. k. reformistiska statsliga strävandena - som i sanning blott eftersträva och uppnå upprätthållandet av de nuvarande förhållandena - så är därmed ingalunda sagt, att vi (såsom våra motståndare påstå, enär de ha ett varmt inträse av att förvanska, vantolka fakta) äro principiellt emot varje reform, och att vi i avvaktan på »revolutionen» lägga armarna i kors och vilja upphäva varje strid. I sanning nej! Tvärtom arbeta vi i rastlös agitation på att avtvinga våra utsugare så mycket som möjligt. Vi vilja ock reformer, d. v. s. snara delvisa förbättringar i våra livsvillkor; men vi vilja, att de skola vara av verklig, påtaglig nytta, att de ej en vacker dag vända sig mot oss själva. Vi tillkämpa oss dem genom vår egen kraft, vår direkta aktion, ty vi veta att, om vi äro starka nog att genomföra dem, skola vi också vara starka nog att upprätthålla dem.

Det är falskt att påstå, såsom många av våra motståndare dock älska göra, att vi vilja ha allt eller intet, att vi »uteslutande tro på våldsamma medel» och förkasta alla andra medel såsom »bedrägliga». De veta så väl, att detta är icke sannt, men deras demagogi kräver, att de påbörda oss falska idéer.

Om man genom den egna direkta aktionen tvingar arbetsköparen till förkorta arbetstid, i stället för att vänta på detta genom en lag, så är väl det icke detsamma som att man är emot arbetstidens förkortande? Därför att vi vägra att »samarbeta» med staten i dess kungliga kommittéer o. d., varigenom vi skulle stärka dess makt, så kan man väl ej såsom enfaldiga socialdemokrater göra, påstå om oss, att vi ej vilja införa bättre sanitetsförhållanden i våra verkstäder - som nu tyvärr allt för ofta äro icke blott fängelser, utan ock riktiga smittohärdar för lungrot och andra sjukdomar.

Då vi icke ävnta något av myndigheterna eller av de härskande, betyder det dock ingalunda, att vi ej äro beslutna att fordra allt av arbetsherrarne. Fast vi icke vilja stödja regeringen, vilja vi dock icke låta den minsta fördel, som vi själva och praktiskt kunna tillkämpa oss, gå oss ur händerna! Vi följa en verkligt socialistisk och revolutionär taktik, som vi hålla för oändligt mera betydelsefull och gagnelig än den, som man ännu till arbetarklassens stora fara uppställer emot densamma, och vi säga: Endera äro arbetarna mäktiga att genom sin egen kraft påtvinga arbetsgivarna sin vilja; eller det skall vara staten, som genom de maktmedel, över vilka den förfogar, påtvingar kapitalisterna arbetarnas vilja. Men om arbetarna äro starka nog, att tvinga staten därtill, att den gör arbetarnas vilja och fordran gällande för kapitalisterna, - varför då taga omvägen över staten, varför genomföra arbetarna icke då sina fordringar omedelbart hos kapitalisterna?

Arbetarnas sammanslutning i fackföreningar i detta samhälle har blott någon mening ifall de eftersträva befrielse endast och allenast genom sin egen kraft; det är fullständigt gagnlöst och överflödigt - ja, än mer, det är en stor fara för fackföreningarna, att vända sig i något som helst fall till staten.

Vi få minsann vänta, innan man bevisar oss motsatsen.

Emällertid är det nog bäst anföra några exempel. - I Marseille fordrade hamnarbetarna nio timmars arbetsdag med en minimilön av 6 francs. En hamnarbetarestrejk kan lätt framkalla stor förvirring i det dagliga livets regelrätta förlopp; därför skulle dessa arbetare ju lätt ha kunnat anhålla om en *laglig* inskränkning av arbetstiden till 9 timmar, såsom gruvarbetarne gjort. Men i stället ha de direkt vänt sig till sina arbetsgivare och meddelade genom sin fackförening dessa, att de ej längre vore hugade att arbeta mer än 9 timmar, och de fordrade den fastställda minimilönen; dessutom hade de en del mindre, men likväl viktiga fordringar.

Naturligtvis tillbakavisade arbets-»herrarna» häftigt dessa energiska fordringar och sökte att virja sig där- emot: de hotade med avsked, *ville* fast utan resultat, bilda en gul strejkbrytarorganisation o. s. v.

Hamnarbetarna bekymrade sig icke om dessa hotelser; de visste, att arbetsköparna ej kunde undvara dem och inställde sig varje morgon å vanlig tid å arbetsplatsen; men så länge deras fordringar ej blivit beviljade, läto de arbetet överallt stå stilla från och med middagen. Arbetsköparna försökte allt, för att lura dem, men arbetarna stodo fast vid sina fordringar. Efter sex veckor blevo utsugarna nödda att ge med och måste uppfylla arbetarnas samtliga villkor.

Vi uppmana alla utplundrade att jämföra denna den direkta aktionens taktik med gruvarbetarnas i föregående artikel omnämnda taktik, som väntar arbetstidens förkortande med minimilönens fastställande av riksdagen, - och så bedömma av vilkendera taktik arbetarna ha största nyttan!

Ett annat exempel är det från Cette, där hamnarbetarna likaledes genom energiskt revolutionärt tillvägagående på kort tid tvingade arbetsköparna, så att därstädes är i dag arbetstiden 8 timmar och minimidaglönen 8 francs.

Detta är fakta, som ej tilsvarvats för att styrka våra meningar. Vad säga nu den direkt aktionens bakdantare därom?

Om, såsom vi hava sett, den direkta aktionen är verkligt gagnande, är i stället den parlamentarisk-lagliga taktiken full av faror, av vilka icke den minsta består i det nät av officiella organisationer, som, om det erkännes av arbetarnas fackföreningar, gör dessa för alltid beroende av staten.

Vi ha talat om planen av ett av arbetare och arbetsköpare sammansatt »arbetsråd» och varnat arbetarna däremot. Av samma slag är ock förslaget om skiljedomstol vid strejktillfällen och alla andra lagar, som skola skänka oss den sociala freden - till profit för utsugarna naturligtvis. Genom allt detta hotas arbetarklassen av en allvarlig och stor fara, som de, arbetarna, måste väl betänka.

För övrigt äro icke vi de enda, som varna arbetarklassen för denna fara, som hotar dem, om den låter sina fackliga organisationer bliva beroende av politiska partier, således av staten. Följande citat äro hämtade ur en broschyr av E. Sorel; de äro så mycket inträffantare som författaren är en fanatisk marxist och stöder sig på Marx' teorier:

»Marx' mening kan icke vara tvivelaktig, omgestaltningen måste försiggå genom en inre mekanism; det är i proletariats sköte, genom dess egen kraft, som den nya rätten måste utveckla sig.»

Vi ha ej håller velat säga något annat, då vi skrevo, att den fackliga organisationen måste stå och strida på egen mark, utan att på något som helst vis låta bruka sig som verktyg av staten, utan att den, den fackliga organisationen, i stället skall påskynda statens upplösning samt måste tjäna såsom medel till samhällets omgestaltning.

Vidare uttalat sig Sorel på följande sätt om de nymodärna »lagliga» fackföreningarna:

»Man kan ej undra, i fall det finns en tredje slags fackföreningar, som äro bildade efter den bestående politiska organisationens mönster. - - - - Om man av fackföreningarna blott gör uteslutande motstånds(försvars)föreningar, så upprättar man därmed jättelika skrankor för proletariats

utveckling: man överlämnar proletariatet åt de borgerliga och halvborgerliga demagogernas övervägande inflytande; man hindrar proletariatet att efter sitt eget livs förhållanden utarbeta den nya samhällsliga rättens grundval; med ett ord man förbjuder proletariatet att bli en självständig samhällsklass.»

»Så länge organisationen förblir oberörd av detta politikens inflytande, är ingen fara å färde; olyckligtvis sväva de nu i stor fara. Den franska republikanska regeringen bemödar sig att med socialdemokraternas kära hjälp förstöra fackföreningsrörelsen. Arbetarklassens framtid ligger i de organiserade arbetarnas händer; de måste betänka det stora ansvar som vilar på dem.»

»Arbetare, förenen eder alla i varje land för att överlägga om praktiska frågor, och låt politikerna av hjärtans lust ömsesidigt skälla på varann. Så skolen I bliva trogna socialismen.»

En annan socialist, Hubert Lagardelle, likaledes marxist, ledare av tidskriften »Le Mouvement socialiste» skriver även i enlighet med vår mening:

»Statssocialismen (socialdemokratin) eftersträvar att ständigt utvidga statens värksamhetsområden, i stället för att i dess ställe sätta arbetarnas nya samhällsorganisation.»

»Socialdemokraternas deltagande i regeringen förvirrar folkmassans idéer. Det förskjuter tyngdpunkten i deras aktion; det berövar proletariatet allt förtroende till sig självt, sätter hela deras förhoppning till statens »försyn» och riktar deras inträse allenast på upprätthållandet eller störtandet av vissa personer, som leda regeringen. Den revolutionära socialismen betyder strid och kraft, den lösgör sig från statsväldet, låter ej binda sig vid parlamentarismens kärre; den väntar allt endast av den självständiga, målmedvetna aktionen av proletariatet självt; statssocialismen, det socialdemokratiska partiet, däremot är slapphet och svaghet, som hoppas att genom regeringsmaktens yttre inblandning uppnå det som den personliga ansträngningen ej förmår uppnå.

Lösen för alla socialister, vilka det ligger om hjärtat att försvara den revolutionära kraften i proletariats oberoende institution mot statssocialismens flod, är och förblir »Internationalens» ord: *Arbetarnas frigörelse måste vara arbetarnas eget verk.*»

Det vore lätt nämna flera motståndare till den statsliga inblandningen, t. ex. Krapotkin, Jean Grave och t. o. m. den engelske filosofen Herbert Spencer; men vi vilja fullständigt förbliva på arbetarklassens ståndpunkt och undvika allt som kunde se ut som en partisk diskussion. Vi ha skrikit ut ett varningsrop, emedan vi ej vilja, att frukten av proletariats mångåriga strider, fackföreningsrörelsen, skall dömas till undergång till fördel för några äregiriga politiker. Därför söka vi, medan det ännu är tid, att försvara oss mot en fördärvbringande teori, som skulle för långa tider tillintetgöra den kraft, som slumrar hos det organiserade proletariatet.

Tvåne slags taktik, med orätt kallad reformistisk och revolutionär fackföreningsrörelse, stå mot varandra. Det organiserade proletariatet måste välja mellan dem. Endera måste vi låta fackföreningsrörelsen bli ett statens verktyg och därigenom förverkliga »den sociala freden», som ligger kapitalismen så varmt om hjärtat; befästa »det goda förhållandet mellan kapital och arbete», som våra herrar - av lätt begripliga skäl - så ivrigt önska, och i så fall samarbeta med arbetsköparna i kommittéer, arbetsråd, tariffnämnder o. s. v.; vänta förbättringar i vår belägenhet av lagar och förordningar - vilkas värdelöshet vi bevisat - som skola förbereda dessa olika institutioner. Då måste vi också medgiva, att en facklig aristokrati uppstår, ett den högre industriens företrädesvis gynnade proletariat, i motsättning till de arbetslösa och icke-yrkeslärda arbetarnas stora massa, som dagligen växer; och att proletariatet på så sätt delar sig i två läger till profit för bourgeoisien, och därigenom förlänger den kapitalistiska samhällsordningens tillvaro. Kort sagt: vi måste då arbeta mot socialismen, mot den sociala revolutionens idé.

Eller vi måste ställa oss på den oförsonliga stridens ståndpunkt, den oförsonliga striden mot det kapitalistiska herraväldet. Vi måste verka dithän, att fackföreningarna förbli denna strids verktyg och att de icke ställa sig i den bestående samhällsordningens tjänst. Vi måste organisera arbetarna, dagligen göra dem mer och mer självmedvetna i det vi visa dem, att de blott kunna räkna på sig själva. Vi måste förbereda förenandet av alla arbetarklassens krafter mot hela den härskande klassen.

I detta syfte måste vi hindra, att proletariatet övergår från det ekonomiska förtrycket under arbetsköparna till det ekonomiska förtrycket under staten eller under självgjorda förtryckare: fackföreningsbyråkrater och politiker.

Vi vilja sålunda, att de, som nu draga profit av proletariatets arbete, ersättas i framtiden av de arbetandes egen sammanslutning, som organiserat sig till reglerandet av produktion och fördelning av de skapade rikedomarna, samt att de arbetande själva, befriade från alla tärande parasiter, från politiker av alla färger, från härskare och utsugare, från präst- och militärvälde o. s. v., skola på den gamla samhällsordningens ruiner upprätta framtidens verkligt fria och broderliga samhälle: kommunismen utan statsslaveri.

Det Anarkistiska Biblioteket

Paul Delesalle
Fackföreningsrörelsens tvänne metoder
1910

Tidningen Brand #3, #4, #5, #6, #7 1910

www.anarkistiskabiblioteket.se